

EMİR BURHAN

EMİR BURHAN

Emîr Külâl Hazretlerinin büyük oğulları. . Nice defa Emîr Külâl, oğlu hakkında :

— Bu çocuk bizim bürhanımızdır, yani tarîkate hüccetimizdir.

Buyurmuşlardır.

Emîr Burhan, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin üstün bağılılarından olmuştur.

Bir gün Emîr Külâl, Şâh-ı Nakşibend'e şöyle demiş :

— Bir üstad, çırağını terbiye ederek kemâl derecesine erişirse, ister ki, kendi eserini çırağında görsün ve çalışmalarının on-da yerleştiğine şahit olsun. . Ve eğer çırağında bir yanlışlık görürse düzeltsin. . İşte oğlum Burhan!. Şimdiye kadar hiç bir ma-nevî terbiye görmemiştir. Onun terbiyesini üzerinize alın da ese-rini görüp itminan elde ettiğinize dair bana güven gelsin.

Bu emir üzerine Şâh-ı Nakşibend, Emîr Burhan'ın bâtınına teveccüh edip murakabeye varıyor. Fakat edebe riayet ettiği için tasarrufunu kesik kesik devam ettiriyor ve arada bir duraklıyor. Emîr Külâl Hazretleri ihtar ediyorlar :

— Ara vermeden tasarruf etmekte devam et! Hiç durma!

Ve tasarruf bütün kuvvetiyle aralıksız devam edince Emîr Burhan birdenbire değişiyor, kendinden geçiyor ve manevî sar-hoşluğa düşüyor. Ve yolu açılıyor.

Emîr Burhan, son derece şiddetli cezbe ve manevî serhoşluk sahibiymiş ve mizacında yalnızlık, halktan uzaklaşma ve kimsey-le düşüp kalkmama duygusu hâkimmiş. . Onun iç âlemini ve hu-susî tavırlarını gören ve bilen olmazmış. . Manevî kuvveti o derecedeymiş ki, Hoca Hazretlerinin yakınlarından çoğunu yakar ve manevî libaslarını üzerlerinden düşürmüş. .

Hoca Hazretlerinin bağlılarından Şeyh Nikrûz Buharı diyor ki:

— Emîr Burhan'a ne zaman rastlasak, halindeki şiddet yü-zünden bâtınımızı altüst eder, bomboş bırakır ve bizi perişanlığa uğrattırdı. Bu halden Hoca Hazretlerine dert yanacak oldum. Ba-na «Emîr Burhan'dan şikâyete mi geldin?» dediler. «Evet!» diye cevap verdim. Şöyle cevap verdiler : «O sana yönelince sen de bana teveccüh et ve içinden, ben değilim, odur, de!» Bu tenbihten sonra Emîr Burhan'la karşılaştım. Âdeti icabı yine bana yö-neldi. Hoca Hazretlerinden aldığım emri aynıyle yerine getirdim, içimde bir kaynaşma başlar başlamaz Hoca Hazretlerine teveccüh ettim ve «Ben değilim, odur!» dedim. O anda Emîr Burhan'ın ha-li değişti ve kendinden geçerek yere yığıldı ve bir daha bana kar-şı tasarruf tecrübesine kalkışmadı.

Emîr Burhan anlatıyor :

— Kurban bayramıydı. Halk camiden çıkıyordu. Avluda yı-ğın yığın insan.. Herkes Hoca Hazretlerinin peşinden gidiyordu. Eteğine sokulmak, eline yapışmak isteyen isteyene. . Kendi ken-dime düşündüm : Ne güzel zamandı Hoca Hazretlerinin ilk zu-hurları vakti ki, feyz ve hal fışkırışı devriydi. Şimdi halkın çok-luğu kendilerini rahatsız ediyor ve bâtınlarını bunaltıyor. Bu fik-ri içimden geçirir geçirmez gördüm ki, Hoca Hazretleri durmuş, bana bakıyorlar; âdeta yanlarına gitmemi bekliyorlar. Yürüdüm, yanlarına varınca mübarek elleriyle yakamdan tutarak çektiler, içimde öyle bir hâl oldu ki, ayakta durmaya mecalim kalmadı. Dediler : «Şimdi söyle, hâl ve feyz fışkın asıl bu demde mi, de-ğil mi?» Ben de tam teslimiyet içinde : «Evet bu dem!..» diye ce-vap verdim.